

ærede Medlem (Brix), der nu kommer ind i Salen, at vi skulde ville Videnskab, Kunst og Folkeoplysning tillivs, fordi vi havde, at den Form, hvorunder Videnskabeligheden nu fremtræder hos os, har ikke været saaledes til Gæde for Folk og Land, som den burde have været, eller rettere sagt, at Meget vilde have set anderledes ud i Folk og Fædreland, hvis den havde været anderledes.

Formanden: Et enkelt Udtryk af den sidste ærede Taler, nemlig at en foregaaende Taler skulde ubevist have fordreiet hans Ord, maa efter Ordlyden have den Mening, at denne ærede Taler har misforstaaet dette ærede Medlem og derpaa feilagtig gengivet den; men det er i saa Fald et mindre heldigt Udtryk af det ærede Medlem.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds har Ordet for en personlig Bemærkning.

Brix: Jeg beklager meget at være gaaet glip af det ærede Medlems Tale, men jeg trøster mig med, at jeg ved at læse den i Tidenden vil kunne faae fuld Erstatning derfor. Naar det ærede Medlem mente, at jeg havde fordreiet hans Ord . . . .

Formanden: Det er ikke blevet sagt.

Brix: Saa har det ærede Medlem da i alt Fald sagt, at jeg ubevist havde fordreiet hans Ord, og jeg vil derfor gjøre opmærksom paa, at jeg netop begyndte mit Foredrag igaaer med at bemærke, at jeg ikke havde hans Ord liggende trykte for mig og derfor bad om Undskyldning, hvis jeg havde misforstaaet ham; jeg tror ikke, at man kan optræde mere loyalt overfor en Modstander. Naar det ærede Medlem nu sagde — thi det hørte jeg — at „vi“ ikke vilde Videnskab og Kunst tillivs, saa har jeg ikke talt et eneste Ord derom; jeg har kun talt til det ærede Medlem, og jeg har ikke endnu vidst, at det ærede Medlem var en Flertalsgjenstand. Men dernæst udtalte jeg kun, at han i almindelige Udtryk havde fældet en Dom om Universitetet; det var dette, jeg opponerede imod, men ikke imod, hvad det ærede Medlem iøvrigt mente om Videnskab og Kunst.

H. Sage: Jeg havde troet, at denne Forhandling var bleven sluttet igaaer, og jeg havde derfor ikke tænkt mig at ville tage Ordet, men der faldt igaaer nogle Ytringer, som have bevæget mig til dog at bede derom. Jeg forstaaer godt, at de ærede Medlemmer her i Salen og ligeledes Ministeriet have et saa levende Indtryk af de Forhandlinger, der foregik forrige Aar, og som fremkaldte en partiel Krise i Ministeriet, at de ved at se det nuværende Lovforslag og de Motiver, der ledsage det, naturligt komme til at an-

stille en Sammenligning, ligesom jeg ogsaa meget godt forstaaer, at der til Beflagelsen over den Forandring, der foregik, tillige er kommet en Udtalelse af de Motiver, som laa til Grund derfor. Jeg har staaet udenfor; jeg har ikke den levende Deltagelse for, hvad der er foregaaet; jeg har ikke enten Særsglæden eller Samvittighedsfæleerne, om jeg saa maa sige, over, hvad der er sket; jeg kan kun tale som ydre Sagtager efter det Indtryk, jeg har modtaget af det, der foregik forrige Aar; men det er maasse ikke af Veien, at en Udtalelse af den Natur netop kommer her, maasse lidt mere ubilbet, skjøndt langt mindre vel underrettet; thi alle de Beveggunde, der kunne have reist sig ved Forhandlinger i Udvalg, ved private Møder, ved Ministerenes Raadslagninger osv., er jeg ukenndt med. Jeg kan saaledes kun tale som aldeles Fjernstaaende; men da den Anstuelse, jeg har, er væsentlig forskjellig fra den, der er udtalt, saavel fra ærede Medlemmer i Salen som fra Ministeriets Side, vil jeg dog sige, at naar jeg ser paa den hele Fremstilling af vor daværende finantzielle Stilling og de Forslag, der fremkom, var det i mine Tanker naturligt, at den daværende Finantsminister stillede den Forordning, han stillede. Skjøndt der nu vistnok kan være Tvivl derom, nærer jeg derimod ikke den fjerneste Tvivl om, at det var rigtigt, at Finantsministeren, efterat Forordningen var fæstet, tog Situationen saaledes, som han selv havde fremkaldt den, og jeg vilde beklage, om man ikke skulde anse det som fuldstændig i sin Orden, at der staaer en alvorlig Billie bagved ethvert Ord, der bliver sagt her, saaledes at den, der virkelig har stillet et Spørgsmaal klart, simpelt og bestemt, ogsaa selv om det kan være nok saa beklageligt, viser i Gjærningen, at det var Afsor, der laa bag hans Ord. Jeg vil dertil endnu sige, at vor hele Stilling ligeoverfor Skattepørgsmaalene i mine Tanker bliver noget paavirket af, hvad der foregik forrige Aar — jeg tror, det allerede er blevet antydnet af den høitærede Finantsminister, men jeg hørte ikke hans Ord fuldkommen tydeligt, og det er derfor muligt, jeg har misforstaaet ham — idet jeg ikke ser rettere, end at der i tidligere Aar var en Tilhøjelighed her i Folkethinget til at søge at fremkalde visse Forandringer med Hensyn til vore indirekte Skatter ved at gjøre Indkomstskatten til en varig Skat. Ved Forkastelsen ifjor af den overordentlige Skat, der vel ikke betegnedes sig som en varig Skat, men som ved at være vedtagen ganske vist vilde være bleven bragt ind som et Element i vort Skattesystem, saaledes at den vanskelig senere kunde fjernes, er det i mine Tanker forklarligt, at man maa have opgivet Haabet om at fremkalde meget indgribende Forandringer i det indirekte Skattesystem. Jeg skal ikke tale om de direkte Skatter; thi det er klart som Dagen, at de Principer, som ere fremstillede navnlig med Hensyn til Hartforsnsfatterne — skjøndt man